

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Παρθενίου επισκόπου λαμβάκου, Λουκά Του οσίου εν ΣΤειρίω Ελλάδος,
Εμμελείας, Νόννας και Ανθούσης μητέρων των Τριών Ιεραρχών
έτος 9^ον Τεύχος 374

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΛΑΝΤΑ

Ένα θέμα το οποίο απασχόλησε, απασχολεί και θα απασχολεί τους ανθρώπους όλων των εποχών, είναι το θέμα των διαφόρων χαρισμάτων που έχουν οι άνθρωποι εκ φύσεως, από τον Θεό. Τα χαρίσματα αυτά είναι σωματικά και ψυχικά, υλικά και πνευματικά, φυσικά η υπερφυσικά. Ένας είναι ψηλός άλλος κοντός' ένας είναι όμορφος άλλος άσχημος' ένας έξυπνος άλλος μέτριο μυαλό' άλλος είναι υγιής και άλλος άρρωστος' άλλος πλούσιος και άλλος πτωχός' άλλος έχει διοικητικές ικανότητες, δύναμη λόγου, ευστροφία πνεύματος ενώ άλλοι στερούνται τα χαρίσματα αυτά.

Και τίθεται το ερώτημα' γιατί να υπάρχουν αυτές οι διαφορές; Γιατί αφού όλοι οι άνθρωποι απέναντι στο Θεό είναι ίσοι και απολαμβάνουν όλοι ανεξαιρέτως από κοινού τον ήλιο και την συννεφιά, το χιόνι και την βροχή, τα λουλούδια και τους καρπούς, τα πουλιά και τα ζώα, και το σπουδαιότερο όσοι πίστευσαν, όσοι δέχθηκαν τον Θεό ως σωτήρα τους, απολαμβάνουν όλοι ανεξαιρέτως, των θείων δωρεών του βαπτίσματος του χρίσματος, της θείας κοινωνίας, γιατί να μην έχουν και τα ίδια χαρίσματα, τα ίδια προτερήματα, τις ίδιες σωματικές και ψυχικές δυνάμεις;

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι ότι ο Θεός δεν χαρίζει σ' όλους τα ίδια τάλαντα δια να μπορούν οι άνθρωποι να ζουν αρμονικά μεταξύ τους και να είναι συνδεδεμένοι, ενωμένοι, αγαπημένοι. Διότι αν όλοι οι άνθρωποι είχαν στον ίδιο βαθμό, τις ίδιες ικανότητες και τα ίδια χαρίσματα, τότε δεν θα μπορούσε να σταθεί η κοινωνία. Για φαντασθείτε ένα σώμα, που να είχε μόνο μάτια, η μόνο χέρια η μόνο πόδια' θα μπορούσε να ζήσει; Για φαντασθείτε ένα στρατό που να είχε μόνο

στρατηγούς' θα μπορούσε να πολεμήσει; Για φαντασθείτε ένα πλοίο που να έχει μόνο πλοιάρχους' θα μπορούσε να ταξιδέψει; Η απάντηση σ' όλα αυτά τα ερωτήματα είναι φυσικά αρνητική.

Βλέπουμε λοιπόν ο Θεός που «πάντα εν σοφία εποίησε», έδωσε διάφορα χαρίσματα, διάφορες κλίσεις για να μπορεί να σταθεί η κοινωνία μας. Διότι όπως χρειάζεται το γιατρό έτσι χρειάζεται και το νοσοκόμο' όπως χρειάζεται το δήμαρχο έτσι και τον κλητήρα' τον συγγραφέα αλλά και τον τυπογράφο. Αν όλοι κρατούσαμε στο χέρι την πέννα ποιός θα κρατούσε το τσαπί και το μυστήρι; Ποιός θα έσπερνε για να φάμε, ποιός θα έχτιζε σπίτια για να μείνουμε; Ποιός θα έκανε γεφύρια να περάσουμε το ποτάμι, ποιός θα μας διόρθωνε το αυτοκίνητο που τόσο μας εξυπηρετεί;

Θα μας πει όμως κάποιος' σωστά όλα αυτά πλην όμως είναι δίκαιο από τον Θεό άλλος να προορίζεται για δήμαρχος και άλλος για οδοκαθαριστής; Άλλος για στρατηγός και άλλος για στρατιώτης; Γιατί να μην είμαι εγώ δήμαρχος, στρατηγός, αντί να είμαι κλητήρας η στρατιώτης;

Κατ' αρχάς μπροστά στον Θεό δεν υπάρχουν κατώτερα και ανώτερα επαγγέλματα. Όλα είναι σπουδαία, αναγκαία και ευλογημένα και ίδιας αξίας στα μάτια του Θεού. Άλλα εκτός απ' αυτό, εκείνο που μετράει είναι η θέση του πιστού όχι σ' αυτή τη ζωή, στα 60-70 χρόνια που περνάνε χωρίς να το καταλάβουμε, αλλά στην αιωνιότητα που δεν τελειώνει ποτέ. Και η θέση αυτή δεν εξαρτάται από τι θέση έχουμε εδώ στη γη, ούτε από τα χαρίσματα και τα προσόντα που μας διέκριναν, ούτε στους καρπούς και στα αποτελέσματα που πετύχαμε. Αλλά εξαρτάται από το ζήλο, την όρεξη, το μεράκι, τη διάθεση, που προσφέρει ο καθ' ένας την διακονία του και προπαντός την θυσία στην οποία υποβάλλεται χάριν της διακονίας του.

Τα όσα αναφέραμε βλέπουμε να συμβαίνουν και στη γνωστή παραβολή των ταλάντων(Ματθ.25,14-30). Ένας κύριος έδωσε στους τρεις δούλους του πέντε, δυό, και ένα, αντιστοίχως τάλαντα. Αυτοί όταν επέστρεψε, του έδωσαν δέκα και τέσσερα αντιστοίχως οι δυό πρώτοι, ενώ ο τρίτος επέστρεψε το ένα, που είχε κρύψει κάπου χωρίς να το αξιοποιήσει. Ο κύριος τιμώρησε τον δούλο που δεν αξιοποίησε το τάλαντο, ενώ στους άλλους δυό έδωσε τον ίδιο έπαινο. Τους είπε: «ευ, δούλε αγαθέ και πιστέ! επί ολίγα ης πιστός, επί πολλών σε καταστήσω' είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου»(Ματθ.25,23). Λέγει ο ιερός Χρυσόστομος: «Γιατί έδωσε την ίδια αμοιβή ενώ οι δούλοι του έδωσαν

διαφορετικά ποσά; Διότι, απαντά ο ίδιος, δούλεψαν με την ίδια προθυμία, τον ίδιο ζήλο και διπλασίασαν το αρχικό ποσό. Δεν ενδιαφέρει τον κύριο που πήρε 10 τάλαντα από τον ένα και τέσσερα από τον άλλο. Τον ενδιαφέρει όμως ότι αξιοποίησαν το ίδιο το αρχικό ποσό».

Στην εποχή μας, όπως και σε κάθε εποχή, παρατηρείται το εξής' αφ' ενός μεν αυτοί που έχουν πολλά χαρίσματα, πολλά προσόντα, πολλές ικανότητες, φουσκώνουν από εγωισμό, από υπερηφάνεια, από έπαρση και νομίζουν ότι αυτοί είναι και άλλος κανένας, αφ' ετέρου δε αυτοί που έχουν λίγα τάλαντα, λίγες ικανότητες, μαραζώνουν, απογοητεύονται, απελπίζονται, και αισθάνονται ότι είναι άχρηστοι. Και τα δύο είναι λάθος, και τα δύο είναι αμαρτία. Δεν χρειάζεται υπερηφάνεια ούτε απόγνωση, διότι τα χαρίσματα είναι του Θεού. Απλώς χρειάζεται προσπάθεια να τα αυξήσουμε κατά το δυνατό, προς δόξαν Θεού. Μπορεί κάποιος να είναι Ωνάσης και να κτίσει γηροκομεία, νοσοκομεία και άλλα ευαγή ιδρύματα. Μπορεί όμως και η πάμπτωχη χήρα να κάνει ελεημοσύνη με το δίλεπτό της. Και μάλιστα το ευαγγέλιο λέγει ότι η ελεημοσύνη της είναι μεγαλύτερη διότι είναι από το υστέρημά της. Μπορεί να μη έχεις και δίλεπτο' δώσε τότε ένα ποτήρι νερό. Ο λόγος του Κυρίου το λέγει ξεκάθαρα: «και ος εάν ποτίση ένα των μικρών τούτων ποτήριον ψυχρού μόνον εις όνομα μαθητού, αμήν λέγω υμίν, ου μη απολέση τον μισθόν αυτού»(Ματθ.10,42).

Το να διεκδικούμε υψηλά αξιώματα είναι σαν να διεκδικούμε ποιό ρόλο θα παίξουμε σ' ένα θέατρο, του οποίου η διάρκεια είναι δύο ώρες. Θέατρο δύο ωρών είναι για το Θεό η ζωή αυτή. Έπειτα πολλές φορές ο κύριος ρόλος σ' ένα έργο είναι ενός υπηρέτου' ενώ το ρόλο του βασιλιά τον παίζει κομπάρσος. Τον κύριο ρόλο στο θέατρο της ζωής τον παίζουν οι άγιοι. Αυτό να μας ενδιαφέρει' ο ρόλος της αγιότητας. Ο οποίος μπορεί να παιχθεί και να βιωθεί από όλους μας χωρίς εξαιρέσεις.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Όσιος Παρθένιος επίσκοπος Λαμφάκου

Ο Όσιος Παρθένιος γεννήθηκε το 318, στα χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου στη Μελιτούπολη της Μ. Ασίας κι ο πατέρας του, πού ήταν διάκονος, λεγόταν Χριστόδουλος. Ο

Παρθένιος δεν αξιώθηκε να μάθει πολλά γράμματα, γι' αυτό ακροαζόταν με ζήλο την Αγία Γραφή κι έτσι απέκτησε τη Θεία Χάρη να κάνει πράξεις γεμάτες καλοσύνη σε φτωχούς. Για να εκτελέσει λοιπόν τη φιλανθρωπία του επισκεπτόταν συχνά τη λίμνη της πόλης του, ψάρευε εκεί και τα ψάρια πού έπιανε, δεν τα έτρωγε ο ίδιος, αλλά τα πωλούσε στην αγορά και με τα χρήματα πού κέρδιζε, βοηθούσε τους φτωχούς.

Ο επίσκοπος Μελιτουπόλεως Φιλητός, όταν έμαθε την πλούσια δράση του Παρθενίου, κάλεσε κοντά του τον ταπεινό νέο και τον παρεκάλεσε να γίνει ιερέας, αλλ' αυτός δίσταζε, γιατί γνώριζε πόσο βαρύ ήταν το έργο της ιερωσύνης. Ο επίσκοπος όμως επέμενε και τότε ο Παρθένιος αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Αφού απέκτησε πια τον βαθμό του πρεσβυτέρου, επιτελούσε σχεδόν καθημερινά πολλά θαύματα, γιατί ο Θεός του έδωσε τη Θεία Χάρη να θεραπεύει τους πάσχοντες.

Ο Παρθένιος επιτέλεσε πολλά θαύματα και διαδόθηκε η φήμη του παντού, ώστε ο Μητροπολίτης Κυζίκου Ασχόλιος θεώρησε σκόπιμο να τον χειροτονήσει Επίσκοπο Λαμψάκου, διότι ήθελε να σώσει την πόλη αυτή απ' την ειδωλολατρία. Ο Παρθένιος στη νέα θέση του επέδειξε μεγάλη δραστηριότητα και με τις προσευχές, νηστείες, νουθεσίες και θαύματα, έπεισε τον λαό της πόλης ν' αποστραφεί το ψέμα και ν' αγαπήσει την αλήθεια. Ο Όσιος όμως δεν ικανοποιήθηκε μ' όλη αυτή τη δράση του, γιατί θερμή επιθυμία του ήταν να καταστρέψει τους ναούς των ειδώλων και να κτίσει σύντομα μεγαλοπρεπείς εκκλησιές προς τιμή του Σωτήρος. Πριν όμως από τέτοιο σοβαρό διάβημα, θεώρησε φρόνιμο και ζήτησε προσωπικά τη συγκατάθεση του Μ. Κωνσταντίνου. Ο Βυζαντινός αυτοκράτορας όχι μόνον του παρεχώρησε την άδεια πού ζήτησε, αλλά διέθεσε για τους σκοπούς του άφθονο χρυσάφι για να εκτελέσει ότι επιθυμούσε. Χάλασε τότε στην Κύζικο όλους τους βωμούς και έκτισε μεγαλοπρεπή ναό προς τιμή του Παντοκράτορα.

Η αρετή και η ευσέβεια που έκρυβε στην ψυχή του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο Θεός τον προίκισε με το χάρισμα της θαυματουργίας, για να μπορέσει να εκδιώκει τους δαίμονες από τους ανθρώπους και να θεραπεύει κάθε είδους ασθένεια. Γι αυτό προσφεύγουν σε αυτόν ιδιαίτερα οι πάσχοντες από την επάρατη νόσο του καρκίνου.